

Sosiologi i dag er 40¹

Lars Klemsdal (ansvarlig redaktør), Atle Wehn Hegnes, Håkon Larsen, Selma Therese Lyng, Cecilie E.B. Neumann, Julia Orupabo, May-Len Skilbrei, Kari N. Solbrække, Kari Stefansen

I år er det 40 år siden *Sosiologi i Dag* ble etablert på en studenthybel på Sogn studentby i Oslo med nyanskaffet offsetmaskin, nærmest som et undergrunnstiltak mot oppløsningstendensene som da truet sosiologifaget. I internasjonal sosiologi hadde "the orthodox consensus" rundt det strukturfunksjonalistiske paradigmet nettopp gått i oppløsning (Giddens 1984: xv). Et spekter av alternative tilnærminger i faget oppsto fra innsiden og la grunnlaget for disiplinens streben etter å forstå og fortolke individuelle handlinger, snarere enn å forklare menneskelig atferd. Faget utviklet seg til et mønstereksempel på en akademisk disiplin med en *divergent fagkultur* (Becher 1989) som en følge av et teoretisk, metodisk og politisk opprør. Eller som Stein Rokkan formulerer det:

Sociology had aspired to the status of the widest ranging, the most general of the social sciences, but ended up as the most fragmented of them all: the discipline wanted to pose as the queen, it ended up as the clown of the sciences of man. (Crawford & Rokkan 1976: 9)

Norsk sosiologi føyer seg inn i dette historiske skjemaet. Fra å være tilsluttet "the orthodox consensus" mot slutten av 50- begynnelsen av 60-årene, gjennom "analysen av delsystemer" (Aubert 1979: 44), inspirert av Mertons middle-range teori og den såkalte "mykfunksjonalismen" (Engelstad 1996: 228-229), og gjennom utviklingen av samfunnsvitenskapen på Institutt for samfunnsforskning under amerikansk innflytelse og samtidig under Arne Næss "enhetsvitenskapelige" ambisjon for norsk samfunnsforskning (Aubert 1975a; Thue 1997), er slutten av 60- begynnelsen av 70-tallet blitt karakterisert som "et sammenbrudd" (Engelstad 1996) og en "kriseperiode" (Rød-Larsen 1978). En av de mest nærliggende forklaringene på sammenbruddet og kriseperioden i Norge er det vi kan kalle studenteksplosjonen i faget. Fra å være et lite miljø

av forskere og studenter i en leilighet på Frogner i Oslo (med til sammen 32 studenter i Oslo i 1963) var det 675 studenter bare ved Instituttet for sosiologi i Oslo alene ti år senere (Klemsdal 2002). I tillegg hadde faget spredd seg til de andre universitetene. På toppen av det hele gjorde også denne studentmassen politisk opprør. Som Mjøset (1991) formulerer det fikk pionergenerasjonen og de såkalte gullaldersosiologene "studentopprørsjokk". Engelstad oppsummerer det hele på denne måten: "Datidens sosiologi ble et offer for sin egen suksess i den forstand at den voldsomme veksten i universitetssystemet i slutten av 1960-årene førte til en faglig fragmentering og splittelse." (1996:227)

Dette er den historiske konteksten for opprettelsen av *Sosiologi i dag*. Som en av gründerne, Andreas Hompland, påpeker i forordet til dette jubileumsnummeret og som vi kan lese ut av "programerklæringen" fra det første nummeret fra 1970, var geriljagrepet fra studenthybelen på Sogn å fylle et tomrom mellom studentopprørspolitikken på den ene siden og de tyngre samfunnsvitenskapelige publiseringskanalene, som *Tidsskrift for samfunnsforskning* og *Acta*, på den andre. Det handlet om å skape en møteplass for fagets mange stemmer spredd utover hele landet (og utover en god del forskjellige faglige, ideologiske og politiske forståelsesmåter, skulle vi tro). Prosjektet var å samle faget, men ikke i et enhetlig faglig program. Snarere handlet det om å få fram flest mulig av de ulike faglige stemmene og sørge for at de ble formidlet på tvers av miljøer. Man skulle fokusere på å få i stand fruktbar debatt. Det ble også signalisert en viss åpenhet for bidrag som faller utenfor den strengt vitenskapelige normen. På denne måten ville man åpne for mer forsøksvisе faglige innspill, i form av det som fra fransk har fått betegnelsen *essays*. I kampen mot oppsplittingen av faget ble den temabaserte formen en viktig strategi for det nye tidsskriftet. Gjennom dette grepet ønsket redaksjonen å legge opp til "en viss grad av tematisering av hvert nummer med flere forskjellige artikler som belyser problemstillinger ut fra ulike synspunkter". I tillegg ble store pedagogiske opplysningsoppgaver formulert, alt fra å sørge for å holde de norske sosiologene oppdaterte over hva som skjedde i den økende flora av tidsskrifter innenfor disiplinen internasjonalt, til å oversette viktige artikler fra språk som studentene ikke lenger behersket (muligens som en følge av overgangen fra å være et fag for få radikale vestkantungdommer til å bli et fag for massene).

Et jubileumsår er en god anledning til å stoppe opp litt og se både bakover og fremover. I dette jubileumsnummeret har vi i redaksjonen valgt å gjøre dette, men med et hovedfokus på hvordan tidsskriftets opprinnelige prosjekt har stått seg. Vi spør oss hvilken plass og rolle *Sosiologi i dag* har hatt i Norsk

sosiologis historie. Og videre hva det er som kjennetegner tidsskriftets identitet, og hva skal SID være fremover?

Sosiologi i dag som et parallelt frirom for faglig utvikling

Norsk sosiologis institusjonelle historie etter 1970 har på mange måter handlet om å motvirke oppløsningsmekanismene som nærmest satt seg i faget fra slutten av 60-tallet. Strategien var å forsøke å konsolidere og integrere faget, blant annet gjennom avgrensning av studiefagene (Klemsdal 2001, 2002) og hva den norske sosiologien skulle beskjeftige seg med. Dette behovet for avgrensning var stadig akutt prekært, noe for eksempel Stein Bråtens "Sammenfattet situasjonsbeskrivelse" (for instituttet for sosiologi i Oslo) fra 1975 indikerer:

... instituttets egne folk under flere år har opplevd at det er et akutt behov for teoretisk og metodologisk utvikling av 'fagets kjerne', samtidig som sosiologien kanskje oppleves som et mindre seriøst fag av mange samfunnsvitere.²

Vi finner liknende behov uttrykt av Vilhelm Aubert og Sverre Lysgaard utover 70- og 80-tallet (se Klemsdal 2001). For eksempel, i et arbeidsnotat fra 1978 karakteriserer Lysgaard sosiologien i Norge som en samling 'engangssosiologier', som ikke bare gjør faget uoversiktlig, men også den enkelte sosiolog meget usikker (Lysgaard 1978:1). Det som må til for å styrke faget er på den ene siden en generell 'sosiologisk tankemodell', 'simpelthen fordi [sosiologene] trenger noe fellesfaglig å støtte seg til som kan gi dem en faglig profil utad.' (op.cit.:3). På begynnelsen av 80-tallet er disse tankene blitt enda klarere:

Det ligger i tankegangen min at jeg går inn for en viss 'disiplinering' under et fagkollektivt program, altså at de enkelte sosiologer burde kunne innordne seg under den felles plan å ville utvikle og vedlikeholde *sosiologi som fag*. (Lysgaard 1982:62)

Der den institusjonelle sosiologiens kamp mot oppløsningstendensene var å avgrense, begrense og disiplinere seg, gikk *Sosiologi i dag* i en motsatt retning. Tidsskriftets sentrale bidrag til faget var å skape en møteplass for fagets utøvere, også i grenseflatene mot andre samfunns- og humanvitenskapelige fag. Med andre ord har *Sosiologi i dag* representert et inkluderende frirom for faglig utfoldelse, en balansert møteplass, en uavhengig sosiologisk offentlighet, som

har rommet stemmene til de fleste etablerte norske sosiologer i tillegg til stemmer fra omkringliggende fag.

Tverrfaglig kjønnsforskning og fagkritisk selvbevissthet

Sosiologi i dag synes altså fra begynnelsen av å insistere på sin uavhengighet som møteplass, både fra institusjonelle programmer og behov så vel som fra ideologiske og politiske bevegelser. Samtidig, gjennom temanummerstrategien, som ble en fast ordning fra 1975, har tidsskriftet forsøkt å kretse inn hva som er norsk og internasjonal sosiologisk reelle praksis, på en grensesprengende snarere enn avgrensende måte. Det at *Sosiologi i dag* har vært temanummerbasert har sikret en tverrfaglighet helt fra begynnelsen av. Tidsskriftet har for eksempel vært en viktig kanal for formidling av kunnskap fra norsk kvinneforskning da den vokste fram for fullt på 70- og 80-tallet. Mange av forskerne som har levert sentrale bidrag i norsk kvinneforskning, publiserte noen av sine aller første tekster i tidsskriftet. Det vi i dag kan samle under betegnelsen kjønnsforskning har vært tema i tidsskriftet jevnlig fra nummer 2/1972, og omhandlet alt fra "kjønnsrolleideologi og kvinnefrigjøring" til "mannsperspektiver". I tillegg kom det numre om temaer som tidlig kvinneforskning var svært opptatt av, slik som vold, marginalisering, helse, hverdagsliv og arbeidsorganisasjoner. Slik ser *Sosiologi i dag* ut til å ha vært et viktig organ for norsk kvinneforskning fram til feltets eget tidsskrift *Kvinneforskning* ble etablert i 1977. Men også etter dette har *Sosiologi i dag* vært et sted å rapportere fra pågående kvinneforskning, senere kjønnsforskning. Universitetsforlagets bokserie *Kvinnens levkår og livsløp* som ble utgitt i årene 1982–87 var viktig for å skape og styrke norsk kjønnsforskning, og funnene fra mange av kapitlene og bøkene i denne ble først eller samtidig utgitt som artikler i *Sosiologi i dag*. Slik fremstår kvinne- og kjønnsforskning også som et av de viktigste temaområdene i tidsskriftets historie.

Et annet temaområde som definerer tidsskriftets historie og rolle i norsk sosiologi og samfunnsfag, er vitenskapsteori, -kritikk, faghistorie og metode. Temaene spenner fra dypt teoretiske til svært anvendte områder. På 70-tallet var man opptatt av sosiologi som profesjon, sosiologroller, men også sosiologien som forståelsesform og profesjon, problemstillinger knyttet til å drive oppdragsforskning, den tvetydige disiplineringen av sosiologien etc. For eksempel handler nummer 1/85, et temanummer om kommunal sosiologi, også om sosiologenes roller i arbeidslivet i kommunal forvaltning etc. Metodologisk og vitenskaps-

teoretisk har utviklingen av temaene dreid seg tidstypisk fra "aksjonsforskning som opposisjonsvitenskap" og "spørreskjema som propaganda" i 1973, via tematisering av kvalitative tilnærminger og fenomenologi, til egne nummer om sosialkonstruktivisme, diskursanalyse og senest narrativitet i 2009. De metodologiske og vitenskapsteoretiske debattene inngår også i en faghistorisk refleksjon. I tillegg er det publisert egne faghistoriske bidrag. Lars Mjøsets bok *Kontroverser i norsk sosiologi* bygger blant annet på artikler publisert i *Sosiologi i dag*. Det har også jevnlig vært laget egne numre om teoretikere både fra disiplinens kjerne (som Marx, Durkheim, Simmel, Weber, Goffman, Bourdieu, Luhmann og Giddens), og fra tilgrensende disipliner (Habermas, Freud, Latour, Foucault, Benjamin og Baudrillard). Tidsskriftet har slik vært en viktig bærer av en eksplisitt faglig selvbevissthet, både om sosiologifagets egen faghistorie, fagets teoretiske og metodologiske grunnlagsproblemer, og de mer praktiske problemene knyttet til at stadig større kull av sosiologer har veltet ut i samfunnet.

Oversikten over temaene fra de ca. 140 numrene som er gitt ut siden midten av 70-tallet, går imidlertid langt utover de to omtalte hovedområdene og manifesterer tydelig fagets bindestrekskarakter. Mange temaer har vært jevnlig tilbakevendende. Makt er et slikt tema. Det har vært behandlet både i forbindelse med den første og den andre maktutredningen, inkludert den siste rundens alternative utredning. Det vi kan kalle by- og regionssosiologi har en tydelig plass i tidsskriftets historie, selv om den var mer fremtredende i begynnelsen enn den har vært på slutten. Miljø og økologi var også et tema som preget tidsskriftets tidlige historie, og har kommet opp senere. "Familie og omsorg" har vært tematisert på 70- og 80-tallet, og ble senest behandlet i et dobbeltnummer om foreldreskap i forrige utgave av SID. Følelser, sanser og kropp har vært tematisert fra midt på 80-tallet, spesielt første halvdel av 90-tallet, men også i 2005. Arbeids og velferdssosiologi har vært oppe cirka en gang hvert ti-år. Det har også klasseanalyse, vold og økonomisk sosiologi. Kultursosiologi hadde tilsynelatende sitt høydepunkt i første halvdel av 90-tallet. Samtidig inngår dette temaet i flere av de andre temaene, da kultursosiologien transcenderer mange av de andre bindestrekene.

Integrere gjennom å inkludere

Vi tør derfor tillate oss å hevde at tidsskriftet har vært relativt dekkende for norsk sosiologi, med god overlapping inn i de øvrige samfunnsvitenskapene,

inkludert humaniora. Ser vi også på fagbakgrunnen til forfatterne i tidsskriftet har tidsskriftet vært grenseoverskridende: Psykologi og pedagogikk har vært nærliggende og etter hvert filosofi og sosialantropologi, historie og teologi. Men også statsvitenskap og økonomi, som i en tidlig fase ble definert som erkefiendene til sosiologien. For eksempel publiserte økonomen Leif Johansen sin artikkel "Spillteori som grunnlag for samfunnsanalyse" (nummer 3/1975), før han slo seg opp internasjonalt innenfor økonomi på samme emne.

Tidsskriftets strategi viser seg altså å ha vært inkluderende både i forhold til temaer, som spenner fra det opplagt sentrale til det sære, både i forhold til empiriske og teoretiske tilnærminger, og ikke minst i forhold til å inkludere omkringliggende disipliner og fag. I programerklæringen fra 1970 ble det også nevnt at tidsskriftet skulle være åpent for bidrag av ulik kvalitet og på ulikt faglig nivå, for slik å inkludere flest mulig stemmer i de faglige debattene. I praksis er denne strategien modifisert. Fra midten av 70-tallet har tidsskriftets artikler vært fagfellevurdert og måttet forholde seg til standardkrav for vitenskapelig kvalitet. Det har imidlertid vært en viss åpenhet for sjangerspredning. *SID* har vært preget av å romme rent teoretiske bidrag, essayistiske bidrag, i tillegg til typiske vitenskapelige artikler. Der den institusjonelle sosiologien i Norge har vært opptatt av å innhegne og verne om de særegent sosiologiske i forhold til andre fag, har *Sosiologi i dag* operert som om sosiologien er samfunnsvitenskapens dronning med plass til alle sine barn, så lenge de er gode og nyskapende nok.

Artiklene som er valgt ut

I anledning jubileet har vi valgt ut fire tidligere publiserte bidrag til å representere det som kjennetegner *Sosiologi i dag*. Med dette ønsker vi ikke primært å få fram de faglig beste bidragene, men bidrag som er typiske for det som har gjort *SID* til det særegne organet det er blitt. Etter at et utvalg fra hele perioden på førti år var nominert, leste redaksjonsmedlemmene samtlige av kandidatene og stemte fram de fire mest representative bidragene i forhold til hva vi mener tidsskriftet står for. De fire artiklene vil presenteres nærmere under, men generelt representerer de det vi ovenfor identifiserte som de to hovedtendensene av temaer som har blitt forfulgt, på den ene siden kvinne- og kjønnsforskningen, og på den andre siden den fagkritiske, vitenskapsteoretiske og metodologiske diskursen. Vi mener også at artiklene er representative

for *Sosiologi i dags* inkluderende strategi, både i forhold til tverrfaglighet, sjangerbredde og rom for faglige idiosynkrasier. Rekkefølgen i dette nummeret er kronologisk.

Harriet Bjerrum Nielsen: "Små piger, søde piger, stille piger – om pigeliv og pigesosialisering" 3-4/1981. Tema: Ungdom og sosialisering

I denne teksten, som raskt ble en sentral referanse i norsk sosiologisk forskning og oppført på mange pensumlister, knytter Harriet Bjerrum Nielsen an til etterkrigstidens funksjonalistiske forståelse av kjønn som en normbasert og gitt sosial kategori. Med støtte i feministisk inspirerte lesninger av det ubevisste, kropp og seksualitet, og empiriske data fra klasserommet, tilbys leseren en forståelsesmåte av kjønn hvor fantasier og begjærprosjekter kobles sammen med den mer synlige og bevisste formen for sosial danning. Sann sett var artikkelen tidlig ute med å peke mot hvordan kjønn forstås og drøftes innenfor dagens norske sosiologi, nemlig som et mektig og samtidig uavsluttet betydningssystem. Eller 'konstruksjon' om man vil. Hvilket også gjør forskning og debatt om kjønnsrettferdighet til et langt mer komplekst emne enn for et par generasjoner tilbake. Bidraget viser også hvordan innhold og form nærmest sømløst komponerer hverandre. Med andre ord, i Bjerrum Nielsens dristige og samtidig strukturerte tekst trenger en ikke å lete etter hva hovedsynspunktet er. Noe som er en klar styrke ved en artikkel.

Georg Johannesen: Retorikkens sosiologi og sosiologiens retorikk, fra nummer 1/1986. Tema: Sosiologisk selvkritikk

Sosiologien er en "vitenskap for playboys og playgirls fra de privilegertes arbeidsskye rekke". Slik lyder det når retorikkprofessoren Georg Johannesen nedtegner en sosiologisk selvkritikk. I artikkelen retter Johannesen en skarp kritikk mot sosiologien som maktens språk. Sosiologer er farlige fordi de tar de sosiale tingene i verden bokstavlig og derav opererer med maktens verktøy til å utforske den. For Johannesen var saklig sakprosa det samme som usaklig maktretorikk og trusler. Store deler av Johannesens forfatterskap har nettopp vært å synliggjøre, og diskutere sin egen retorikk – i motsetning til den sosiologiske skrivemåte hvor retorikken alltid holdes skjult, og dermed er farlig. Som han skriver i *Rhetorica Norvegica*: "Man må bli bevisst egen retorikk, og blottlegge den, slik at den kan diskuteres og kritiseres; man må gjøre seg selv angripelig". Selv om Johannesen er kjent for å sidestille formen med innholdet, fremstår artikkelen til *Sosiologi i dag* snarere som et eksempel der

formen skjuler innholdet. På mange måter retter han altså en dobbel kritikk mot sosiologien. Den springende og tidvis rotete formen, som ved et førsteinntrykk vekker leserens irritasjon fordi den kludrer for poengene og historiens røde tråd, er i seg selv et skriftlig grep og verktøy for å fremme kritikken. Å skrive uforståelig er et verktøy for å skrive slik at de jevne leserne av *Sosiologi i dag*; de naive slemme sosiologene (med sin Smestad-norsk) ikke skjønner det dugg. Form skal altså skjule innhold. Johannesen avslutter sin artikkel med en dedikasjon til Nostradamus som skrev uleselig og kryptisk for å forvirre slemme lesere med onde hensikter. Som Johannesen skriver: "En uklar fremstillingsmåte er nødvendig i samfunn så urettferdige og krigerske at de beherskes av tusen løgntunger, å tale direkte og lettforståelig vil her bli en opprustning av de onde".

Annick Prieur: Fargens betydning. Om rasisme og konstruksjoner av etniske identiteter" SID/4/2002. Tema: Rasisme

Annick Prieur har satt spørsmål om ulikhet og marginalisering koblet til kjønn, klasse og etnisitet på dagsordenen for norske og internasjonale forskere i mange år. I tillegg til dette er hun vår fremste Bourdieu-forsker, og en sentral tilrettelegger av konstruktivistiske perspektiver i norsk forskning. Artikkelen "Fargens betydning" gir en god oversikt over problematikk rundt etnisitet og identitet. Prieur viser med utgangspunkt i et empirisk materiale hvordan konstruksjonen av etniske identiteter skjer med særlig referanse til betydningen av farge. Deretter konfronterer hun moderne identitetsteoriens vektlegging av selvskaping og refleksivitet, med de langt mer begrensede frihetsgradene hun finner hos unge som tilhører etniske minoriteter i Norge. Først og fremst bidrar artikkelen til å vise og problematisere det komplekse samspillet mellom hvordan det er å bli oppfattet som den andre, og det å være den andre som også anlegger et utenfra-blikk på seg selv. Derneft er artikkelen forbilledlig i sin anvendelse av teori. Prieur viser hvordan man kan balansere sin empiriske forpliktelse med et teoretisk engasjement – uten at teksten verken blir for empirisk, eller for teoritung. Til sammen gir dette en tekst som er analytisk skarp, innsiktsfull og god å lese.

Gunnar C. Aakvaag: "Den samtidsdiagnostiske sosiologiens forjettelse" 4/2006. Tema: Sosiologi som samtidsdiagnose

Aakvaags artikkel er utgangspunktet for et temanummer som "kretser rundt de kronisk uavklarte spørsmålene om hva sosiologi er, hva det bør være" (Nilsen

2006: 4). I artikkelen kritiserer Aakvaag norsk sosiologi for å reduseres til en rekke bindestreks-sosiologier, og at den slik har beveget seg bort fra den klassiske sosiologien, som han gir følgende definisjon: "Sosiologien er den vitenskap hvis siktemål er å utvikle en *empirisk* testet og *teoretisk* formidlet samtidssdiagnose med *kritiske* ambisjoner" (Aakvaag 2006: 10). Når vi har valgt å trykke Aakvaags bidrag på nytt henger dette sammen med hans oppfordring om å samle norsk sosiologi. Resepten er en felles dialog som forener den empiriske bindestreks-sosiologien med en overordnet samtidssdiagnostisk og sosialfilosofisk diskusjon av den norske sosiologien og det norske samfunnet. Et slikt ønske om å samle norsk sosiologi til en felles debatterende offentlighet var som vi har påpekt også en av hovedambisjonene til tidsskriftet, da det i sin tid ble opprettet. Slik aktualiserer Aakvaag denne ambisjonen, og påpeker at de norske sosiologimiljøene fremdeles er splittet. Da tidsskriftet ble opprettet var ambisjonen å samle de gryende sosiologimiljøene rundt om i landet i en felles tidsskriftoffentlighet. Aakvaags ambisjon er å samle representantene fra de spesialiserte forskningsfrontene i en felles diskusjon om sosiologien og samfunnet. Artikkelen har skapt debatt i det norske sosiologimiljøet.

SID i tiden som kommer

Den opprinnelige strategien om å være et temabasert tidsskrift viser seg som et klokt grep sett i bakspeilet, også av andre grunner enn opprinnelig angitt i programerklæringen fra 1970. Temanumrene er et godt verktøy for å sikre at sosiologisk interessante problemstillinger til en hver tid utforskes, men også utfordres gjennom ulike perspektiver og innfallsvinkler. I hvert nummer belyses én problemstilling eller ett tema fra flere sider. Dagens redaksjon ønsker derfor å opprettholde denne formen. Å åpne opp for forskjellighet i belysningen av sosiologiske temaer kan bidra til at sosiologer "innser sin egen feilbarhet og grense for egen forståelse" (Kalleberg 2002:151). En synliggjøring av mangfold snarere enn å tviholde på homogenitet og enhet i faget kan slik legge til rette for vitenskapelig ydmykhet. Det samme gjør tidsskriftets tradisjon for tverrfaglighet. Et fag som bare er i dialog med seg selv risikerer å utvikle blinde flekker og tatt-for-gittheter. Sosiologi alene kan ikke gi alle forklaringer og perspektiver som er nødvendig for å analysere samfunn i dag eller å forstå forholdet mellom individ og samfunn. I dialog med andre disipliner reflekteres både sosiologiens styrker og begrensninger, og vi ser

hvordan sosiologiske perspektiver kan berikes av andre tradisjoner.

En av utfordringene vi står ovenfor er som for alle norskspråklige vitenskapelige tidsskrift, at meritterings- og incentivssystemene innenfor universitets-, høyskole- og forskningssektoren forsøker å styre publiseringsaktiviteten mot internasjonale, fortrinnsvis engelskspråklige tidsskrifter. Det er spennende og nødvendig at norske sosiologer mer og mer forholder seg til og deltar i internasjonale fagdebatter. Samtidig mener vi at vi trenger lokale/hjemlige arenaer for faglig debatt og fagutvikling. Vi tror at temanumre om problemstillinger som står sentralt innenfor norsk sosiologi og samfunnsvitenskap, gir et godt rasjonale for det som vil fortsette å motivere norske forskere til å publisere også på norsk.

En annen utfordring er tidsskriftets tilgjengelighet. SiD har ingen "snarveier" til leserne, slik medlemstidsskrifter og tidsskrifter som utgis av de store forlagene har. I stedet er vi avhengig av at de temaene som tas opp blir funnet verdt å lese. SiD er slik sett stillet overfor en dobbel utfordring. Både når det gjelder å finne gode bidragsytere og villige lesere. Nøkkelen til å håndtere disse utfordringene er redaksjonens evne til å til enhver tid finne temaer som både bør skrives og leses.

Å være et lite tidsskrift på et lite forlag er utfordrende, men det er kanskje disse utfordringene som har vært, er og vil være det som gjør det spesielt interessant å være i redaksjonsgruppen for Sosiologi i dag – Gratulerer med dagen!

Noter

1. Vi vil takke Andreas Hompland, samt en rekke tidligere redaktører for innspill og konkrete bidrag til dette jubileumsnummeret.
2. "Sammenfattet situasjonsbeskrivelse" av 19/8–75, av Stein Bråten, ISOs arkiv, s. 2.

Litteratur

- Aubert, Vilhelm 1975a: "Institutt for samfunnsforskning 1950–1975", *Tidsskrift for samfunnsforskning*, bd. 16, s. 1–9.
- Aubert, Vilhelm 1975b: "Om positivismen i norsk sosiologi", *Samtiden*, hft. 3–1975.
- Aubert, Vilhelm 1979: *Sosiologi 1. Sosialt samspill*. Oslo: Universitetsforlaget.

- Becher, Tony 1989: *Academic Tribes and Territories*. London: The Society for Research into Higher Education & Open University Press.
- Crawford, Elisabeth & Stein Rokkan (red.) 1976: *Sociological praxis. Current roles and settings*. London: SAGE
- Engelstad, Fredrik 1996: "Norsk sosiologi siden 1969: problemer og utfordringer". *Tidsskrift for samfunnsforskning* 2, årg. 37.
- Giddens, Anthony 1984: *The Constitution of Society*. Cambridge: Polity Press.
- Kalleberg, Ragnvald 2002: "Om vitenskapelig ydmykhet". I: Samisk forskning og forskningsetikk. Rapport NESH s. 151–185
- Klemsdal, Lars 2001: *Visjoner og praksis. En studie av studiereformer i sosiologi og statsvitenskap ved UiO, 1964–1992*. Oslo: Forum for universitetshistorie, UiO.
- Klemsdal, Lars 2002: "Visjoner og praksis: Da sosiologi skulle bli profesjonsstudium i Norge." *Sosiologisk tidsskrift* nr. 1 vol. 10, 48–74.
- Lysgaard, Sverre 1978: "Utviklingsoppgaver i det videre arbeid med den 'sosiologiske tankemodell'", upublisert arbeidsnotat, Instituttet for sosiologi, Universitetet i Oslo.
- Lysgaard, Sverre 1982: "Utviklingsoppgaver i sosiologien – faget som vitenskap og profesjon". *Sociologisk Forskning* 19: 2–3,
- Mjøset, Lars 1991: *Kontroverser i norsk sosiologi*, Oslo: Universitetsforlaget.
- Nilsen, Rune Åkvik (2006): Innledning. *Sosiologi i dag* 4, 3–5
- Rød-Larsen, Terje 1978: "Sosiologiens profesjonalisering". *Nordisk forum: Tidsskrift for kritisk forskning* (4), hft. 19, s. 89–105.
- Thue, Fredrik W. 1997: *Empirisme og demokrati. Norsk samfunnsforskning som etterkrigsprosjekt*. Oslo: Universitetsforlaget.